

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/169/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121012315
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Pollák
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2121012315.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Michala Polláka a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Kristíny Ferenciovej v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 26.09.2023, č. k. 0T/284/2021-152, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.06.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 26.09.2023, č. k. 0T/284/2021-152 uznal obžalovaného A. B. za vinného, že

dňa 01.11.2021 v čase okolo 14:20 hod. v Trnave na Nerudovej ulici viedol ako vodič osobné motorové vozidlo značky VW Golf, evidenčného čísla C., kde bol hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave zastavený a kontrolovaný, pri kontrole bol podrobený dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu elektrickým meračom AlcoQuant 6020 plus, ktorým mu bola dňa 01.11.2021 v čase o 14:27 hod. nameraná hodnota 0.08 mg/l alkoholu v dychu, ale vzhľadom na to, že sa správal nervózne, mal zrýchlené reakcie, rozšírené zrenice, rýchlo rozprával, rozprával rôzne životné príbehy, vzniklo dôvodné podozrenie, že užil pred jazdou inú návykovú látku alebo vedie vozidlo v takom čase po jej požití, keď sa ešte môže nachádzať v jeho organizme, následne bol menovaný viackrát zákonne poučený a vyzvaný, aby sa podrobil vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva lekárske vyšetrením - odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, čo menovaný bez relevantného dôvodu odmietol, teda

sa pri výkone činnosti, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, odmietol sa podrobiť lekárske vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie, čím spáchal

prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 289 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 5 písm. a), ods. 7 Trestného zákona obžalovanému uložil trest zákazu činnosť viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný proti výroku vine, výroku o treste a voči konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo. Podané odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním zo dňa 23.10.2023 nasledovne (skrátene):

2.1. Prvostupňový súd sa v napadnutom rozsudku neriadil názorom Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.04.2023, keď v napadnutom rozsudku naformuloval skutkovú vetu, ktorá zo samotného dokazovania nevychádzala a to „vzhľadom na to že sa správal nervózne, mal zrýchlené reakcie, rozšírené zrenice, rýchlo rozprával, rozprával rôzne životné príbehy“. Dej samotného skutku určite nie je jediným možným záverom, ako sa skutok mohol stať a súd prvého stupňa všetky dôkazy hodnotil jednostranne len v neprospech obžalovaného, na základe domnienok a hypotéz, ktoré sa nedajú podložiť reálnym dôkazom ani objektívnou právnou úvahou.

2.2. Prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav vo veci, napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, obsahujúci rozporuplné tvrdenia s neprehľadnými závermi, vyvodenými z veľkej časti z nepreukázaných skutočností. Na takto zistený skutkový stav prvostupňový súd neprávne aplikoval právnou normu a nedostatočne sa vysporiadal s dôkazmi v prospech obžalovaného, najmä nie dôsledne a kriticky boli vyhodnotené výpovede svedkov D. E. a A. E..

2.3. Výpovede svedkov D. E. a A. E. nevyhodnotil prvostupňový súd komplexne a jednoznačne neuviedol, aký stav mal obžalovaný v čase kontroly týmito svedkami.

2.4. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že „Svedkovia D. E. a A. E. zhodne potvrdili, že obžalovaný pri kontrole po zastavení javil známky požitia návykovej látky“, pričom prvostupňový súd neuviedol ako k tomuto záveru prišiel a neuviedol dôkaz na preukázanie tohto tvrdenia a záveru, pričom výpovede týchto svedkov na hlavnom pojednávaní si odporujú.

2.5. Svedok D. E. uviedol „javil známky požitia inej návykovej látky, mal rozšírené zrenice, spomalené reakcie na vonkajšie vplyvy“.

2.6. Svedok A. E. uviedol „zrýchlené reakcie, zreničky, rýchlo rozprával, bol nervózny, rozprával rôzne životné príbehy“.

2.7. Prvostupňový súd rozdielne výpovede svedkov vyhodnotil v neprospech obžalovaného len na základe vlastných domnienok a hypotéz, ktoré sa nedajú podložiť reálnym dôkazom. Prvostupňový súd len nepreskúmateľne konštatoval „Rozdielnosť vo výpovediach svedkov sa okrem iného mohla udiť aj vzhľadom na charakter a povahu ich pracovnej činnosti a časový odstup, počas ktorého ako vyplýva aj z ich výpovedí, vykonali niekoľko ďalších obdobných kontrol“. Rozdielnosť výpovedí svedkov mala byť vykladaná v prospech obžalovaného.

2.8. Navyiac motorové vozidlo obžalovaného bolo zastavené inou hliadkou a až po zastavení vozidla prišli svedkovia D. E. a A. E., pričom žiaden svedok neuviedol okolnosti ohľadom spôsobu jazdy obžalovaného, a preto nemožno konštatovať, že obžalovaný vykonával danú činnosť v stave vylučujúcom spôsobilosť.

2.9. Poukazuje na svojvoľné tvrdenie prvostupňového súdu, ktorý nepreskúmateľne konštatuje, že „Obžalovaný A. B. v rozhodujúci čas viedol motorové vozidlo zn. VW Golf, čím vykonával činnosť, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. Uvedená skutočnosť vyplýva z výpovedí svedkov D. E. a A. E., pričom sám obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil, že viedol predmetné motorové vozidlo“.

2.10. Nemohli si svedkovia pomýliť skutok s iným skutkom? S inou osobou? Čo ak išlo o svojvôľu svedkov žiadať od obžalovaného podrobiť sa odberu krvi, hoci na takýto postup nebol dôvod?

2.11. Navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

3. Prokurátor sa práva podať odvolanie výslovne vzdal.

4. Na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora. Prokurátor na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a spravodlivý a navrhuje odvolanie obžalovaného zamietnuť. Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí navrhol, aby odvolací súd, vzhľadom na podané odvolanie, napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne navrhuje oslobodiť obžalovaného spod obžaloby. Obžalovaný sa pridržal vyjadrenia obhajcu.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

5. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote, a to proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, výroku o vine a výroku o treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj konanie, ktoré jeho vyhláseniu predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

6. Odvolací súd sa pri prieskume obžalovaným napadnutých výrokov zameral na skúmanie toho, či prvostupňový súd vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré môžu prispieť k objasneniu stíhaného skutku, či pri hodnotení vykonaného dokazovania bral do úvahy všetky relevantné a zároveň zákonné dôkazy, resp. skutočnosti z nich vyplývajúce, či tieto hodnotil samostatne, ako aj v ich vzájomných súvislostiach a či pri hodnotení dôkazov použil logicky správne postupy. Pokiaľ sú všetky uvedené aspekty tvorby rozhodnutia dodržané, nemožno súdu vytknúť správnosť záveru, ku ktorému dospel a to aj v prípade, ak by odvolací súd sám vyhodnotil zistené skutočnosti iným spôsobom. Takto sa prejavuje zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

7. Voľné hodnotenie dôkazov sa opiera okrem iného tiež o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. (viď. III. ÚS 332/2009)

8. V trestnom konaní nebolo sporné, že obžalovaný dňa 01.11.2021 v čase okolo 14:20 hod. v Trnave na Nerudovej ulici viedol ako vodič osobné motorové vozidlo značky VW Golf, evidenčného čísla C. a bol zastavený hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave.

9. Odvolacia námietka obžalovaného k vyššie uvedenému skutkovému zisteniu sa týkala zákonnosti jeho zastavenia ako vodiča motorového vozidla hliadkou PZ, resp. vyjadril pochybnosť, či nemohlo ísť o svojvoľný postup polície voči jeho osobe.

10. K predmetnej odvolacej námietke sa odvolací súd vyjadril už vo svojom uznesení zo dňa 20.04.2023, č. k. 5To/106/2022-126. Dôvod na zastavenie motorového vozidla, ktoré viedol obžalovaný, vyplynul z výpovede svedka D. E., ktorý uviedol, že dôvodom na zastavenie motorového vozidla, ktoré viedol obžalovaný, bol jeho technický stav.

11. Napriek tomu, že dôvod zastavenia motorového vozidla, ktoré viedol obžalovaný, je zistiteľný len z výpovede nepriameho svedka, je nevyhnutné posúdiť závažnosť tejto informácie pre stíhaný skutok, t. j. odmietnutie obžalovaného podrobiť sa odberu krvi na zistenie prítomnosti návykovej látky v tele, hoci toto vyšetrenie pre jeho osobu nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

12. V tomto ohľade sa možno stotožniť so záverom prvostupňového súdu, že táto informácia nemá pre stíhaný skutok zásadnú relevanciu. Pri tomto služobnom zákroku hliadky pod volacím znakom „F. XXX“ nebol zaistený žiadny dôkaz, z ktorého by prokurátor odvodzoval, že obžalovaný spáchal trestný čin. Až po osobnom a vizuálnom strete obžalovaného s príslušníkmi PZ (svedkovia D. E. a A. E.) vzniklo podozrenie, že by obžalovaný mohol byť pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok, ktoré sú spôsobilé obmedziť jeho schopnosť riadne viesť motorové vozidlo. Práve v tomto momente vznikla príslušníkom PZ povinnosť zistiť, či sa obžalovaný nedopustil priestupku alebo dokonca trestného činu, pretože pokračovaním v jazde jeho osobou by mohlo prísť k ohrozeniu bezpečnosti ľudí a majetku. Obžalovaný sa dobrovoľne podrobil dychovej skúške, avšak odber krvi odmietol a práve pre toto konanie obžalovaného bola na jeho osobu podaná obžaloba. V tomto prípade sa nejedná o reťazenie dôkazov, ktoré majú byť podľa „teórie ovocia z otráveného stromu“ nezákonné ak vychádzajú z dôkazu, ktorý

touto vadou trpí, ale ide o viacero rozdielných služobných zákrokov, ktoré na seba len chronologicky nadväzujú, a preto nemožno nezákonnosť časovo posledného z nich odvodzovať od prípadnej nezákonnosti toho prvého, ktorá však v konaní nebola preukázaná.

13. Ďalšou odvolacou námietkou obžalovaného bolo posúdenie zákonnosti postupu príslušníkov PZ, ktorí s obžalovaným vykonali dychovú skúšku a následne ho vyzvali na podrobenie sa toxikologickému vyšetreniu, ktoré obžalovaný odmietol.

14. Priami svedkovia D. E. a A. E. zhodne uviedli, že najprv bola s obžalovaným vykonaná dychová skúška, ktorá bola negatívna a následne bol obžalovaný vyzvaný, aby sa podrobil odberu biologického materiálu za účelom zistenia, či sa v jeho tele nenachádzajú omamné a psychotropné látky, čo opakovane odmietol.

15. Obaja svedkovia uvádzali, že obžalovaný javil známky požitia návykovej látky, hoci v jednotlivých symptómoch, ktoré mali toto podozrenie hliadky PZ preukazovať, sa vyskytli určité rozpory. Na základe vyššie uvedeného možno postup hliadky PZ hodnotiť ako zákonný, keď vzhľadom na podozrenie z užitia návykových látok obžalovaným mu najprv urobili test na zistenia alkoholu v dychu, čím vylúčili požitie alkoholu obžalovaným ako možnú príčinu stavu obžalovaného a následne od neho požadovali podrobenie sa odberu biologického materiálu, ktorý obžalovaný odmietol.

16. S odvolacími námietkami obžalovaného v tomto smere sa možno stotožniť len v tom, že prvostupňový súd jednoznačne neuviedol, na základe akých úvah ustálil, že obžalovaný sa v rozhodnom čase správal nervózne, mal zrýchlené reakcie, rozšírené zrenice, rýchlo rozprával, rozprával rôzne životné príbehy, čo premietol aj do skutkovej vety napadnutého rozsudku.

17. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že o týchto skutočnostiach vypovedali len svedkovia D. E. a A. E.. Svedok D. E. uviedol, že obžalovaný mal rozšírené zrenice a spomalené reakcie na vonkajšie vplyvy. Svedok A. E. uviedol, že obžalovaný bol nervózny, mal zrýchlené reakcie, zreničky, rýchlo rozprával a rozprával im rôzne životné príbehy.

18. S rozpormi vo výpovediach svedkov D. E. a A. E. ohľadne stavu obžalovaného pri kontrole, sa vysporiadal už prvostupňový súd, keď z hľadiska ich vierohodnosti poukázal na individuálne vnímanie rovnakej skutočnosti rôznymi subjektami a na odstup času odo dňa, kedy mal byť stíhaný skutok spáchaný a ich výsluchom na hlavnom pojednávaní. V tomto kontexte zohľadnil, že obdobné kontroly, ako v tomto prípade, predstavujú ich rutinnú pracovnú náplň.

19. Vzhľadom na odvolaciu námietku obžalovaného, odvolací súd dopĺňa, že po zhodnotení výpovedí predmetných svedkov možno uviesť, že jediný rozpor v ich výpovediach sa týka tej skutočnosti, či mal obžalovaný spomalené reakcie alebo zrýchlené reakcie. Keďže svedok A. E. uviedol viacero symptómov obžalovaného naznačujúcich požitie návykových látok obžalovaným, pričom okrem samotných zrýchlených reakcií uviedol, že obžalovaný aj rýchlejšie rozprával, možno ustáliť, že pamäťová stopa svedka A. E. bola s odstupom času lepšia ako pamäťová stopa svedka D. E., a to z dôvodu, že uviedol viacero symptómov a dokonca uvádzal aj hodnotu alkoholu, ktorá mala byť obžalovanému nameraná v dychu. Zároveň prvostupňový súd postupoval správne, keď spresnil všeobecné tvrdenie svedka A. E. „zreničky“ na presnejšie vyjadrenie „rozšírené zreničky“, ktoré vyplynulo z výpovede svedka D. E.. V tomto kontexte je nevyhnutné uviesť, že použitie všeobecného vyjadrenia a konkrétnejšieho vyjadrenia spadajúceho pod všeobecnejší pojem nemožno považovať za rozpor. Z tohto dôvodu možno hodnotiť skutkové závery prvostupňového súdu ako správne a vychádzajúce z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní.

20. V trestnom konaní nebolo sporné, že obžalovaný bol viackrát zákonne poučený a vyzvaný, aby sa podrobil vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva lekárske vyšetrením - odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, čo obžalovaný odmietol.

21. Obžalovaný svoj odmietavý postoj odôvodnil svojou negatívnou skúsenosťou z roku 2017 (zámena vzoriek), čo prvostupňový súd správne právne posúdil ako nerelevantný dôvod pre odmietnutie vyšetrenia, keďže toto vyšetrenie nepredstavovalo nebezpečenstvo pre zdravie obžalovaného. V tomto smere odvolací súd odkazuje na správne a podrobné odôvodnenie prvostupňového súdu uvedené v napadnutom rozsudku.

22. Obžalovaný napokon v podanom odvolaní namieta, že žiaden svedok neuviedol okolnosti ohľadom spôsobu jazdy obžalovaného, a preto nemožno konštatovať, že obžalovaný vykonával danú činnosť v stave vylučujúcom spôsobilosť a prvostupňový súd nepreskúmateľne konštatuje, že „Obžalovaný A. B. v rozhodujúci čas viedol motorové vozidlo zn. VW Golf, čím vykonával činnosť, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. Uvedená skutočnosť vyplýva z výpovedí svedkov D. E. a A. E., pričom sám obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil, že viedol predmetné motorové vozidlo“.

23. Ani s týmito námietkami obžalovaného sa odvolací súd nestotožnil. Vyjadrenie prvostupňového súdu, ktoré obžalovaný namieta, je vyjadrením skutkových zistení (obžalovaný viedol motorové vozidlo) a ich právneho posúdenia ako činnosti, pri ktorej mohol obžalovaný ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. Vedenie motorového vozidla v cestnej premávke predstavuje činnosť, pri ktorej možno ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, a to bez ohľadu na to, či je vodič motorového vozidla pod vplyvom návykových látok. Objektívnu stránku trestného činu (§ 289 ods. 1 Trestného zákona) predstavuje vedenie motorového vozidla v stave vylučujúcom spôsobilosť motorové vozidlo bezpečne viesť. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku nekonštatuje, že by obžalovaný viedol motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo. Z ustanovenia § 289 ods. 2 Trestného zákona nevyplýva, že pre naplnenie objektívnej stránky tohto trestného činu je potrebné preukázať, že obžalovaný viedol motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť, pretože pre naplnenie objektívnej stránky tohto trestného činu postačuje, že sa obžalovaný pri vykonávaní činnosti, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku (aj vedenie motorového vozidla), odmietol podrobiť lekárskej vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou a toto vyšetrenie nie je spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

24. Záverom obžalovaný polemizuje, či si svedkovia D. E. a A. E. nemohli pomýliť skutok s iným skutkom alebo osobu obžalovaného s inou osobou.

25. Z výpovedí predmetných svedkov takéto závery nemožno vyvodiť. Ich výpovede sú dostatočne konkrétne, obaja popísali priebeh dychovej skúšky, svedok A. E. dokonca uviedol aj jej výsledok, ako aj následný procesný postup, či dôvod, pre ktorý obžalovaný vyšetrenie krvi odmietol. Tieto vyjadrenia svedkov (v zhode s inými dôkazmi, vrátane výpovede obžalovaného) sú dostatočne konkrétne na to, aby bolo možné vylúčiť obžalovaným prezentovanú zámenu služobných zákrokov.

26. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky obžalovaného voči výroku o vine ako nedôvodné.

27. Obžalovaný podal odvolanie aj voči konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo a proti výroku o treste, avšak neuviedol žiadne konkrétne chyby, ktoré im vytýka, a preto odvolací súd preskúmal konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo a výrok o treste v tom smere, či neobsahujú chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. Takéto chyby napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil. Obžalovanému bolo možné za spáchaný trestný čin uložiť trest odňatia slobody do jedného roka, pričom prvostupňový súd mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov, teda v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby a jeho výkon mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 24 mesiacov, ktorá je v zákonom rozmedzí stanovenom na 1 až 5 rokov.

28. Rovnako trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie odôvodňujú odsúdenia obžalovaného za rovnaký trestný čin v minulosti, na ktoré poukázal prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (rozhodnutie Okresného súdu Pezinok zo dňa 04.11.2008, sp. zn. 2T/103/2008, rozhodnutie Okresného súdu Pezinok zo dňa 24.09.2010, sp. zn. 3T/151/2010, a rozhodnutie Okresného súdu Trnava zo dňa 17.02.2011 sp. zn. 30T/3/2011).

29. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné, a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3: 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.